Any XI. — Núm. 572 **10 céntims** Barcelona, 25 de Febrer de 1920

PATUFET

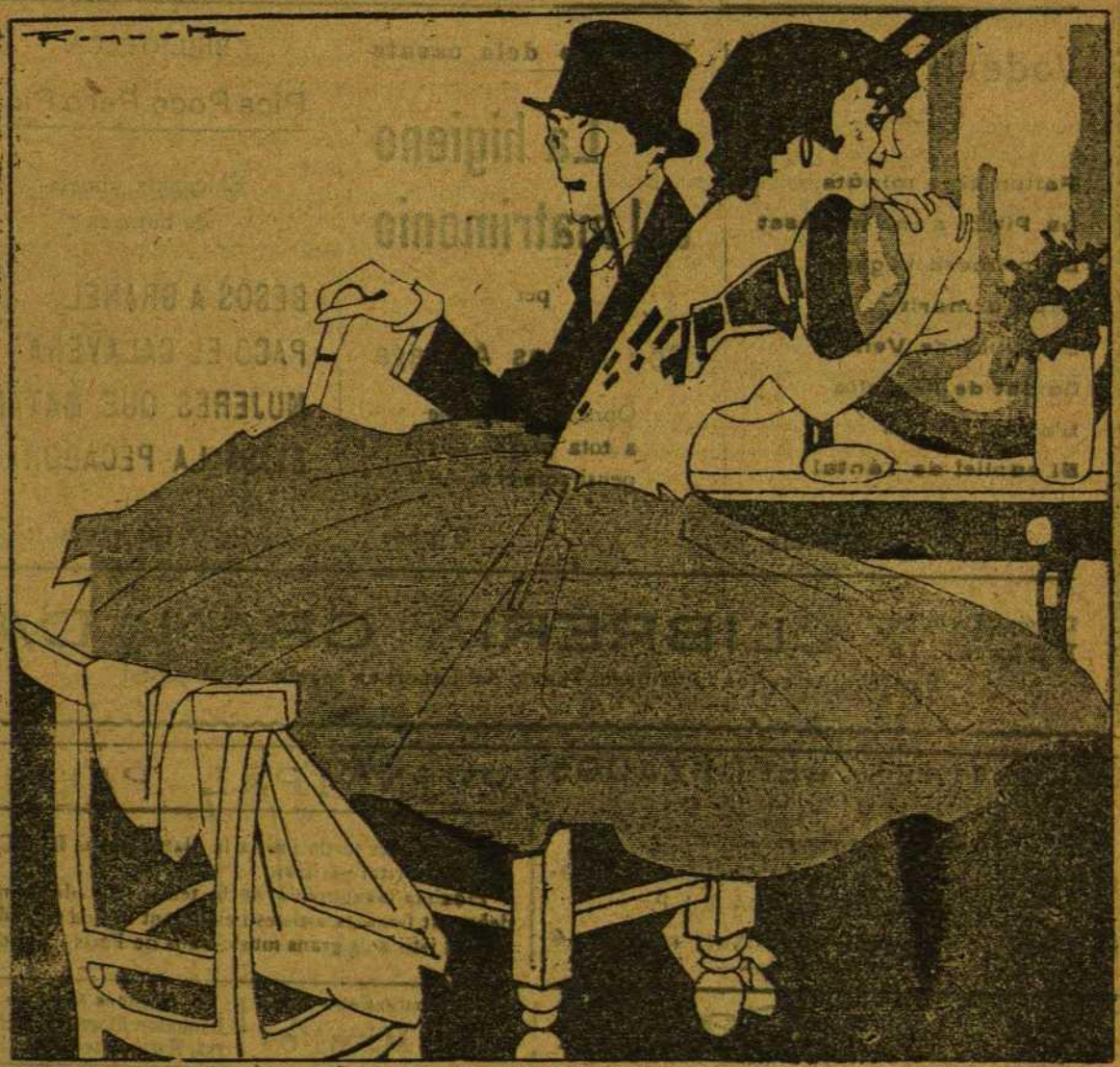

—I no vas protestar, Carmela, quan et varen atropellar?
—Ja ho crec! Gaire bé fins al final!

AVIAT...

se publicará l'obra mestra
de la literatura picaresca

GAMIANI

— o —

dos noches de placer

del gran escriptor

A. de Musset

AVIAT... AVIAT...

LLIBRE ANTINEURASTENIC

AGUDEZAS DE QUEVEDO

Ingeniositats — Humorismes

Preu: 2 rals

OBRA RARA!

MUSEO DE NAPOLES

Idolatría dels organs sexuals
(Museu Secret)

Obra profosament ilustrada

Preu: 10 ptas.

En queden pocs

Vodevil Catalá

Falten cinc minuts
La Pitets s'ens ha casat
La primera vegada
Capeau marit
Les filles de Venus
Cúidat de l'Amelia
L'aixeca dones
El suplici de Tántal

Sòn a **35 ctms**

El llibre dels casats

La higiene del matrimonio

per

Don Alfons Arteaga

Obra indispensable
a tota parella que
pensi amb el casori

3 ptes

BIBLIOTECA

Pica Poco Pero Pica

El legants tomets
de butxaca

BESOS A GRANEL
PACO EL CALAVERA
MUJERES QUE MATAN
ELISA LA PECADORA

A **60 ctms.** tomo

Dipósit i venta:
Barbarà, 15

LLIBRERIA GRANADA

S'envien per correu mitjantsant l'envio del import en segells o giro postal

CALCETINES REFORZADOS
PARA UN SOLO PIE
fabricados por encargo
La ruina de los pastores: MATA-CABRAS «RAPID»
A LA PRIMERA VEGADA R. I. P.
LA MUNDIAL - Espalter, número 6
Abierto día y noche

PRINCIPAL PALACE

Tots el dies tarda i nit a la platea grans **DANCINGS** darrera novitat parisina

Pròxima inauguració de la temporada de primavera debutant famosos artistes i estrenant se una **Grande Revue** al istil dels grans music-halls de Paris i Londres.

Monte-Carlo
Asalto, 26. - Teléfono 4647 A

Exitazo de
Lola Miralles

Grandes aplausos a
Hermanas Otorel, Conchita Suarez, Maria Casanovas y otras.

REIAL CONCERT Marqués del Duero, 106 i 108

Programes extraordinaris i variats.—Debuts d'aplaudides artistes, cançonetistes i cupletistes. Atraccions! Exits! Exits! cada dia

Redacció i administració: Barbará, 13, llibreria
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre . . . . . Ptes. 2
Estranger, » . . . . . » 3
Pago anticipat
Les treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

EL DANCING

En Fernando, del Principal, ens ha portat la darrera novedat de París. Diumenge de Carnaval vam anar a veure-la. Si no per ofendre'ls, diria que els parisencs inverteixen els termes. Primer, van inventar el *souper tango*, un *souper* que aviat va degenerar en esmorzar-tango, car començava a animar-se cap allà a les quatre de la matinada. Mes ells, que són més llestos que En Romanones, van dir: Ca! això no fa pels dormilegues. I van inventar l'*aperitif*-tango, però com que ara a París la gent retira d'horeta i no vol sopar tard, han inventat el «dancing», que ve a ésser una mena de digestió dansant o de *brenarjas*, que és el ball en moda en aquella terra.

Volen que els sigui franc? No em resulta. A vostès els hi sembla que de cinc a set, amb el dinar, el cafè, la copa i el fum del puro—el que en té—encara a la boca de l'estòmac, és bona hora per a ballar? Ei! Parlo dels aficionats, no dels manyans del «Globo» ni dels adroguers de la «Bohèmia», que, aquells, ballarien de dos a tres de la tarda, si a aquella hora hi hagués ball. La dansa, almenys a mi, em sembla, baix el punt de vista higiènic, un exercici aperitiu, mes no digestiu. A més, pels *foiers*, això tindrà un inconvenient: les dones no gastaran gana i només es veuran amb cor de pendre una taceta de xocolata a mitja tarda, i ja estic veient que els empresaris, que són gent llesta, t'acanaran les consumacions als «dancings» a cinc pessetes.

Això plaurà solament als molts senyors Retaulons *que en el mundo han sido*, als que no entra ni amb vaselina el retirar tard ni el sopar a les deu. El ball de tardes els recordarà els temps venturosos de la «Sociedad Recreativa La Lira Ultramarina» quan estaven en moda els rigodons i aquelles americanes del temps de l'incident de les Carolines...

Però, i els bailarins? Què diran els bailarins de la nova moda? Ara, podran dormir a les mateixes hores que dormen els betes-i-fils i els andadors de les germandats, i no faran cara de son, i un bailarí que no faci cara de son i que no estigui flac, no és un bailarí, és un autòmata que es mou al compàs de la música com un ós d'hongarès. Per més que un fet canviï tal vegada l'aspecte de la qüestió, i a París, on sofreixen tant com aquí la crisi de l'habitació, han instalat molts «dancings» en segons i tercers pisos... L'exercici del pujar i baixar les escales, no podria contribuir a fondre'ls la grassa que se'ls acumuli amb el repòs i la quietut de la nova vida, i conservar, esbelta, la cintura dels *béguins* de les nostres elegants de cabaret?

♠♠♠

UN DESCOBRIMENT

En Joan, viatjant d'una important casa de gèneres de punt i llanes, de Barcelona, tenia una muller de les més ben f...ormades, jove i guapa, capaça de fer perdre la xaveta a qualsevol.

Creient que sa muller l'enganyava (i ho encertava, puix des d'algun temps el pobre Joan portava un nombre de banyes incommensurable), passava tot el dia barrinant per a descobrir algun procediment que, sens recórrer als mitjans clàssics, pogués averiguar si la conducta de sa esposa era completament fidel.

Fins que un dia el pobre Joan encertà lo que tant el preocupava, i féu un descobriment sensacional.

Va notar que cada dia, al fer migdiada, el *sommier* tenia menys elasticitat que quan estava en companyia de la seva dona, i va creure que, aprofitant-se de les pujades i baixades, podria lograr sos desitjos.

Satisfet de son descobriment, es disposà a posar-lo en pràctica.

Lligà al bell mig del *sommier* un cordill i al capdavall una patata; sota el tubèrcul hi posà una taça, de manera que a l'omplir-la de qualsevol líquid la patata arribés al nivell sense mullar-se.

Un dissabte diu a la seva pell que, per un assumpte de gran importància, ha de marxar aquell mateix vespre.

Sa muller es mostrà molt contrariada, però En Joan li digué que li arreglés qualsevol cosa per a poder menjar durant el viatge.

Mentre la seva esposa va a buscar-li teca, ell agafa un pot de llet dels fogons i el posa dintre de la taça.

A l'endemà, a l'hora de l'arroç, arriba En Joan amb la maleta de viatge, i encara troba a la seva dona al llit, òptica, desarreglada la cabellera, etc.

En Joan busca tots els pretextos per a que s'aixequi del llit, logrant-ho al fi, no sens abans haver-li costat molt treball.

Aprofitant un moment en què ella va a buscar aigua, mira la taça de sota el llit, i saben lo que hi va trobar? Horroritzin-se: hi trobà... *mantequilla*.

♠♠♠

LA GABIA D'EN «OBESITO»

Sainet líric ballable en un acte

L'escena representa l'Acadèmia Artística del famós fabricant de cuplets En «Obesito». A la dreta, una taula d'escriure d'aquelles que se'n diuen de ministre... però cessant; a l'esquerra, un piano molt desafinat, al costat un moble dividit en varis compartiments, amb una lletra de l'abecedari cada un d'ells; l'esmentat moble és l'arxiu dels cuplets. Retrats d'artistes dels «tres» sexes per les parets.

A l'aixecar-se el teló es troben En «Obesito» al mig de l'escena, amb un paper als dits, i el mestre Rebemols assegut davant del piano.

Parlat

OBES.—Renoi! quin «truco». Aquest cuplet tindrà més èxit que la «Camillera».

REBEM.—Ja ho crec! I que la «Bella Carcanada» el farà molt bé.

OBES.—Veiam, torna a tocar l'«estribillo», que jo el cantaré i l'accionaré. (*En Rebemols toca el piano i En «Obesito», que és molt gros i xaparro, canta, fent uns gestes la mar d'estranys.*)

Música

OBES. *Yo soy una figulina*
blanca y pura cual un lirio,
soy hermosa, soy ladina
y delgada como un cirio.
Como el vidrio yo me quiebro,
pues soy frágil querubín
y por mí pierde el cerebro
un banquero de Pekín.

REBEM.—Vols dir que amb això de Pequín no hi tindrà que dir el públic?

OBES.—No, home, no; ja està bé que els cuplets «pequín» d'estrangerisme. Demés, la música francesa que hi has fet hi va molt bé amb el Pequín.

REBEM.—*Bueno, bueno.*

OBES.—No veus que jo filustro el dau! Aquest cuplet darà pàfies. I lo popular que es farà, d'aquí un mes el tocaran tots els cegos i el cantaran d'oído fins els sords. (*Entren la «Ojitos Gachones» i la «Olga Zaneria», dos lloros de Concert.*)

OJI.—*Buenas*, «Obesito».

OLGA.—Ja som aquí.

OBES.—Hola, salaus.

REBEM.—Caram, quants dies sense veure-us!

OJI.—Es que hem anat a fer uns quants bolos.

OBES.—No diguis boles.

OJI.—Bolos, he dit.

OBES.—Si t'he vist tots els dies.

REBEM.—*Bueno*, i on treballeu ara?

OJI.—Al «Pompeia» l'Olga Zaneria fa d'esgarrapa-telons.

OBES.—Renoi! quins progressos!

OJI.—I jo tanco la primera part.

OBES.—Es dir, que tu tires el teló i aquesta l'aixeca.

OLGA.—*Uva*! I si no us ho voleu creure, pregunteu-ho al meu *novio*, que us ho dirà si l'aixeco o no. (*Entra En «Rimamala».*)

RIMA.—Déu lo guard, senyor «Obesito» i la companyia. (*La Ojitos i la Olga parlen amb En Rebemols en veu baixa, junt al piano.*)

OBES.—Salut, Rimamala.

RIMA.—Què? Com va l'últim cuplet que li vaig entregar?

OBES.—«La Frivolina»? Psé! Ara mateix l'hem provat, però em sembla que no darà pèles.

RIMA.—Vol dir?

OBES.—T'hi has de mirar molt en fer les lletres.

RIMA.—Doncs miri: ara n'hi portava tres més.

OBES.—Bufa! Tu escrius més que En Muñoz Seca.

RIMA.—Tingui, aquí les té, i si me les pot pagar, em farà un favor.

OBES.—Té, sis rals.

RIMA.—No, home; no pot ser; al *menos* donguim dues pessetes.

OBES.—Carai! carai! tot s'apuja.

RIMA.—Perxò mateix.

OBES.—Té, *vamos*; tu m'arruinaràs!

RIMA.—*Bueno*, demà miraré si n'hi puc dur tres més.

OBES.—Però sis ralets, eh?

RIMA.—Ja en parlarem. Estigui bo. (*Se'n va.*)

OBES.—Adéu, Rimamala.

REBEM.—Arriba, noies, que passarem aquests cuplets.

OBES.—Vinga, Ojitos Gachones, veiam com sortirà aquesta «Maja modernista».

OJI.—Som-hi.

Música

OJI. *Soy la maja más nueva que existe,*
como yo no hay un par en Madrid,
con seis metros «cuadraos» de mantilla
y con mi abanico
de plumas de pavo, con todo el postín
me doy mucho aire si lo agito así.
(*Agítese al usarlo*)
Y todos, al verme lo maja que estoy,
me dicen lo mismo que antaño decían
a las majas que se desvivían
por Godoy, por Peroy y Budoy.
¡Allá voy!
¡Ay! maja, daría el oro y el moro
el sol y la luna y la Osa Mayor,
por ver a «toas» horas tus ojos de maja
de Goya y «lucientes» como el mismo sol.

* * *

En lugar de navaja en la liga,
llevo una maquinilla Gillet
y jamás me veréis en calesa,
pues prefiero el metro
metropolitano por ser lo dernier
y haber apreturas que son mi placer.
Mi padre un chispero fué de gran postín
que a Dios, con sus chispas le daba el camelo
y era un majo chiquito mi abuelo,
por lo cual le llamaban Magín.
¡A mí, plin!
¡Ay! maja, daría, etc.

Parlat

OBES.—Noia, amb aquest cuplet faràs tanta sensació, que podràs fer-te passar per artista de tercera part.
OJI.—Oh! Es que el mes passat, al «Royal» de Lleida ja vaig ser el penúltim número.
OLGA.—Es veritat: va anar a Lleida de tercera.
OBES.—I com va ser això?
OLGA.—Perquè no hi havia *perrera*.
REBEM.—Apa, Olga Zaneria, enllestim; passem al «Nos olvidamos».
OLGA.—Ai, sí: ja me n'*olvidaba*.
OBES.—A veure si ho faràs ben sentimental.
OLGA.—Jo en sóc molt, de sentimental.
OBES.—També ho hem de preguntar al teu xicot?
OJI.—Aquesta és una infeliç; quan un *primo* la convida a sopar, només fa treure sis plats.
OBES.—Déu n'hi dó! Jo em pensava que només en feia tres.

Música

OLGA. *Yo te quise, me* quisistes, *nos quisimos,*
pero no duró el cariño casi «na»,
me olvidastes, *te olvidé, nos olvidamos,*
flacos fuimos de memoria en realidad.
Nuevamente pretendistes *reengancharte,*
pero inútil ya tu empeño resultó,
pues yo a otro mi palabra habia empeñado
y también lo habías tú ya «empeñao to».
En amor pasa lo mismo que en el tren
que si uno llega tarde a la estación,
o charlando se entretiene en el andén,
pierde el tren y hasta *el billete en conclusión.*

Parlat

OBES.—Quin «truco»! Això és un cuplet ferroviari que desbancarà a aquella cançó metalúrgica del «Hierro mata» i el «hierro muere». (*Entren Roc, Marguerida i la filla d'ells, la Conxita.*)
ROC.—Salut! El senyor «Obesito»?
OBES.—Per servir-lo.
ROC.—Doncs un servidor venia...
MAR.—No en faci cas.
ROC.—Tu, calla. Venia amb la noia per a que me l'ensenyessin a fer de *cancionetista*.
MAR.—I un bè!
ROC.—Ja t'he dit que callessis; mira que sortirà el Sant Cristo gros.
OBES.—Es filla de vostè la senyoreta?
ROC.—I de vostè. (*Apart a Margarida.*) Aprèn a parlar fi.
MAR.—Jo no vull que la meva filla es perdi.
OBES.—A poc a poc, senyora.
MAR.—Ni que li diguin lloro.
ROC.—Vols fer el foscut favor de callar, carronya?
CONX.—Ai, si! Jo vull ser estrella!
ROC.—Aquesta, com que tota sa vida ha sigut una bogadera d'Horta, no hi està per l'art.
MAR.—I tu, dropo, més que dropo, que mai has sapigut lo que era treballar...
ROC.—Oh! i encara demano la setmana anglesa.
MAR.—I que has viscut a les meves costelles, ara vols esplotar a la Conxita per a assegurar-te la sopa boba.
ROC.—Jo sóc un admirador de l'art, ho sents? I com que la noia té condicions, no li vull esguerrar la carrera; fóra un cas de conciència per mi.
CONX.—Té raó el pare; si jo no puc fer d'«artistra», em moriré consumida.
ROC.—Ho veus? Ara mateix té una desgana!...
OBES.—Té desgana?
ROC.—Es clar! Com que sa mare sempre la punxa per a fer-li perdre l'afició, la xicota es posa trista i ni ganes té de menjar.
OBES.—Això si que és un inconvenient, perquè les cupletistes de Concert si no tenen bones «tragaderes» no troben contracta enlloc.
ROC.—Per què?
OBES.—No veu que han de fer «foier» i que els amics les han de convidar a sopar.
ROC.—Oh! això rai; si per cas del «foier» ja me'n encarregaré jo.
MAR.—Si el teu promès sap que has vingut aquí, ja et pots preparar!
CONX.—Si no li agrada, que se'n busqui una altra.
ROC.—Ben dit, noia! Vaia un «porvenir» t'esperaria amb un paleta que fa sis mesos que està en «huelga».
MAR.—Tu ho estàs des de que vas néixer.
ROC.—Margarida, no em sulfuris! Ja saps que sóc partidari del descans intensiu.

—Saps la dona del carter? Està embraçada.
—Ara si que pot dir que té la cartera plena...

OBES.—«Bueno», calmin-se i els hi començaré a ensenyar el mostruari de cuplets. Quin género li agrada a la senyoreta?

CONX.—A mi m'agraden els cuplets «castizos».

ROC.—Olé! Ja es veu que la teva àvia era andalusa.

MAR.—Vol dir la mare d'aquest gandulot, eh? perquè la meva era més catalana que En Prim.

OBES.—Tinc un cuplet andalús titolat «Trapacero», que és un «truco» segur.

ROC.—Veiam com es menja això.

OBES.—Ojitos Gachones, el vols cantar, perquè els senyors se'n facin càrrec?

OJITOS.—Amb molt gust.

REBEM.—Vinga, Ojitos; a veure si et llueixes.

Música

OJITOS

Soy gitaniya, soy chavaliya,
soy de Seviya la maraviya,
soy más menua que una chiquiya
y es que me gusta la mansaniya.
Y soplo tanto que el mismo Eolo
es a mi lao un pipiolo.
Y un gitano trianero, trapasera,
salamero y sandunguero,
está el probe, por mi cuerpo retrechero,
a noventa sobre sero.

Parlat

ROC.—Olé! Viva tu mare! Que sóc «castizo» jo!

MAR.—Que ets ximple, vols dir.

ROC.—Què? Els sabràs fer aquests «maneios», Conxita?

CONX.—Ho procuraré.

ROC.—Perquè una artista, a escena, ho ha de bellugar tot. Jo sóc un admirador de l'art.

MAR.—Si, de l'art que belluga.

OBES.—Ara sentiran un altre cuplet del «género chulo». «Yo soy gata» es diu. El cantarà la Olga Zaneria.

ROC.—Vostè és la Olga Zaneria?

OLGA.—Si, senyor.

ROC.—Des d'aquest moment sóc un entussiasta de vostè.

OLGA.—Gràcies.

MAR.—Ja ho crec: això de la «holgazanería» és lo que et perd.

OBES.—Apa, noia, veiam aquest garbo; amb aquella sal de Madrid.

ROC.—Això mateix, amb sal de graelles.

Música

OLGA

La gachí más madrileña
de la corte menda es;
me engendraron en la Bombi
y he nacido en Lavapiés.
Bautizá fui en San Lorenzo,
donde ya lucí un mantón,
e hice yo en San Cayetano
la primera comunión.
Yo soy gata, y al que crea
que esto es sólo una bravata,
la epidérmisis le araño
pa probarle que soy gata.

***

Es tan chulo mi Pancracio
que usa jipi hasta en invierno,
bebe siempre el vino en jarras
y tutea al Padre Eterno.
Se rasura con un sable.
sólo cree en los Gabrieles,
lleva guantes de granito
y es cuñao de la Cibeles.
Yo soy gata, etc.

Parlat

CONX.—Ai! que és bonic!

ROC.—Noia, aquesta gata t'aniria molt bé. Oh! i a ta mare també li escauria, ella que en sap tant d'esgarrapar.

OLGA.—Miri: un senyor del «Moulin Rouge» es va enamorar de mi sentint-me cantar aquest cuplet, i em va regalar la pell que porto.

ROC.—Carai! un regal molt propi, perquè és una pell de gat.

MAR.—(*Apart.*) Jo, a totes aquestes pocavergonyes el hi arrencaria la pell.

OBES.—A veure les lletres que m'ha dut En Rimamala; potser n'hi haurà alguna que faci per a la senyoreta. (*Les mira.*) Anda, salero! Això si que és «serrano» i de «postín». Tots tres són de Sevilla: «Flor de Triana», «A la salud de la Macarena» i «Las castizas aceitunas sevillanas». Mira-te-les, Rebemols.

ROC.—Ole, ole! que m'agrada això! Si jo sóc més gitano que el «divino calvo».

MAR.—Tu ets un poca-solta i un mal pare.

CONX.—Mare, no sigueu aixi.

REBEM.—Estan bé; poden passar aquestes lletres.

ROC.—Voleu dir que poden passar?

REBEM.—Per què no?

ROC.—Com que són sevillanes... (*Entra tot furiós en Bartomeu, promès de la Conxita.*)

BARTO.—Conxita: què hi fas aquí, desgraciala? Tu vols que jo et degolli.

OBES.—Alto, jove. Que no t'ha catxejat el somatent?

BARTO.—I vos també rebereu, esgarria cries.

OBES.—Calma't, noi i no cridis; respecta la meva «Academia Artística» i «El Archivo Varietesismico».

BARTO.—La vostra gàbia de lloros, voleu dir.

OBES.—«Ojo» amb el parlar. D'aquesta gàbia n'ha sortit el «Ruiseñor del Paralelo» i el «Gilguero de Edén».

BARTO.—I vostè també en sortirà, però pel balcó, si es senya una sola solfa a aquesta moça.

MAR.—Molt bé!

ROC.—(*A Margarida.*) Tu, muts i a la gàbia.

BARTO.—(*Senyalant a la Conxita.*) Aquí és la meva promesa i no será cupletaire, perquè a mi no em passa per la barretina que ho sigui.

OBES.—La senyoreta és una esperança de l'art.

BARTO.—Doncs jo no visc de l'Esperança ni de cap dona, sabeu?

MAR.—El teu sogre, si.

ROC.—Margarida, mira que hi haurà «hule»!

REBEM.—Si que em sembla que hi haurà mullader.

ROC.—Perxò hi anirà bé l'«hule». (*Entra en Rimamala.*)

RIMA.—Ai, senyor Obesito! Miri: aquelles dues pessetes que m'ha dat, són sevillanes.

OBES.—I què? També ho són els cuplets que m'han dut i me'ls quedo sense protestar.

RIMA.—Per Déu, cambiime-les!

OBES.—Arri, fora d'aquí! (*Amb una empenta el tren fora de l'escena.*)

CONX.—Bartomeu, no t'ho prenguis així.

MAR.—Fa bé el xicot. Que et creus que ha de fer com ton pare que vol dur la deshonra a la família?

OJITOS.—Ja em comença a carregar aquesta bogadera.

OLGA.—Es creu que totes les artistes són unes qualsevols.

OJITOS.—(*A Margarida.*) Això de la deshonra no ho repeteixi.

OLGA.—Es poden cantar cuplets i tenir un senyor vell que pagui i un parell d'amics joves i ser molt honrada, ho sap?

MAR.—Ai, la Mare de Déu! Més valdria que us entornessiu a fregar plats.

OJITOS.—Vet aquí lo que saben dir les velles que en sa vida han tingut un *palmito* com aquest i *labia* per a saber engrescar als homes.

OBES.—Mira, jove paleta. A tu et fan enraonar els gelos, oi?

BARTO.—Es clar! Com que me l'estimo a la Conxita.

OBES.—Doncs això s'arregla molt fàcilment.

BARTO.—Si, amb una estaca.

OBES.—No, home, escolta. Tu i la teva nòvia podeu fer un dueto. Precisament tinc un repertori per a duetos que t'en lleparàs els dits.

BARTO.—Jo no llepo rès, mestre.

ROC.—Pitjor per tu.

MAR.—Veus, això del «duétano» ja és més enraonat.

BARTO.—Vos també, sogra?

MAR.—Home, veuràs: a mi no em semblava bé que tu fessis de paleta i mentre estessis en una bastida, la teva dona sortís a un escenari amb poca roba.

BARTO.—Es clar que no.

MAR.—De cap manera! Dues persones que s'estimen, una «bastida» i l'altre despullada, calcula! Però si tots dos poden treballar al «tiatro», ja no hi ha rès que dir.

BARTO.—Encara era convencereu.

OBES.—Arriva, home, fes un cop de cap! Aquí, en quinze dies se us converteix en dues eminències de music-hall. Quin «truco»!

BARTO.—Potser que ho probéssim.

ROC.—Xócala, noi, i quan us convidin a sopar, pensa amb mi.

OBES.—Arriva, comencem per una rumba bisexual que farà trontollar tots els escenaris de varietés. La corejarem i la ballarem tots, homes i dones.

ROC.—Carai! Com ho faré jo per a ballar la rumba?

OBES.—Imiti'm a mi. Engega, Rebemols.

Música

OBES. *Ya de Roma en las Catacumbas*
las romanas bailaban rumbas,
y lo mismo el rey godo Wamba
y más tarde don Julio Camba,
han mostrado afición profunda
por la rumba que el mundo inunda,
y es frecuente en las Tupinambas
ver bailarla a muy buenas «jambas».

TOTS.—(Ballant la rumba i corejant-la.)
Esta es la rumba
que de espaldas tumba;
ven acá, cachonda,
no seas zanguanga,
vamos a la Ronda
y allí en una fonda
comerás pollanga
bailando la rumba,
rumba que derrumba
con tanta mandanga.

TELÓ

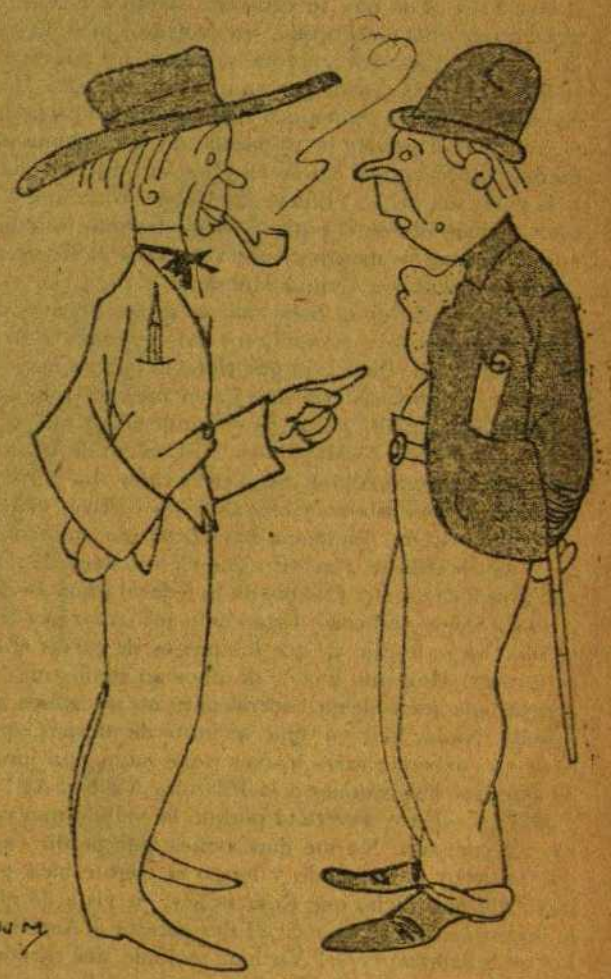

—Ja l'ensenyes a pintar a la teva dona?
—Veiessis els quadros que fem tots dos.

Noticias frescas y flamantes, sin estrenar, acabadas de recibir por el recadero de la Corte, de nuestro inconfundible e ingatusable corresponsal señor Buendía y Gassol, suscriptor de La Vanguardia.

Aviso: No hagan caso de malas querencias, pues hay quien hace correr que nuestro Buendía tiene una paya que le mantiene, sostiene y entretiene. Todo es envidia pu...ñalera.

Día 19.—¿Que les haga 5 de la crisis? Tienen un gusto muy sudado, la verdad. No sé pas què hi ven en que si Dato daxonsas, y Cierva dallonsas, y aquende Romanones pastelea y Allendesalazar bada. Vale más hablar de meucas, ya os lo diré. ¿En qué se semeja una flavia guapa a un tapete? En que *t'apete... ce*! ¿Es verdad que en el bosque hay milanos? Recontrapasteles, ¡qué cosas pasan! Nunca había oído hablar de los milanos del bosque tanto como ahora. ¿Saben para los nervios excitados qué aconseja Allendesalazar? Pues... valeriana. Apa, buenas.

Día 20.—¿Por qué se equivoca siempre el que se prueba unas botas? Porque, sin remedio, mete la pata. Uno que tiene frío ¿en qué se parece a unos espolsadores? En que tiritia por aquí, tirita por allí. Hoy he visto a Rodés. ¿Saben que cada día tiene más peine de película? También he tropezado, al romper una esquina, con Nougués. Yo *no hu gués fet*! Aún me duele la poste del pecho! Llueve, con aquel contento. Yo estoy ensopecido en el piltre y no me levanto ni a disparos. Si queréis más noticias, compraos el *Brusi* de la tarde. Recados a Cunitu Marsans.

Día 21.—¿A ver si caen cuál es de los vecinos de Madrid el que lleva el sombrero más grande? Barrinen... barrinen. Pues... el que tiene la cabeza mayor. ¿Cuál es el ama de cría que gasta mejores colores? Pues la ama...pola. ¿Cuál es el banderillero que está mejor con tomate? «Magritas». ¿El colmo de un ciego? Ver un asunto claro. Sigo en el catre. La portera rondina. Llueve a botes y barrales. Me vuelvo y clapo.

Día 22.—¿Qué diferencia hay entre una maturranga y una botella de ron? En que el ron Bacardí y la flavia va a car... etc. (No me da la federal gana de decirlo.) ¿Saben Gimeno? Está como los canarios: trinando. Ya se lo dije yo que los juegos de cartas eran peligrosos. Hoy una menor de unos 40 junios me ha preguntado cómo debía hacerlo para no ser nunca de aquello. Nada, hice yo. Que se junte de piernas, que es lo que defiende más. Vamos: que haga una junta de defensa. Expresiones a la Pilarcita Alonso. Ay!

Día 23.—Estoy esverado porque he sabido una como un cuévano. No me dan urraca por perdiz, no, que ya estoy desmamado y tengo el cogote bien pelado. Me han dicho que Romanones, en vista de que le hacen la tirana, se toca el dos cabeza a América. Pobres guatemaltecos! Ya han recibido del carpón. ¿Sabéis qué medias prefieren los toreros? Pues... las medias lagartijeras. Hoy he ido a comprar un reloj y el relojista no me lo ha querido garantizar. El muy taúl dice que no puede porque están suspendidas las garantías.

Día 24.—Desde que hago de corredor de bidetes me pongo hecho un fideo. No digo un macarrón para que no hagáis pensamientos malévolos. Luego, cuando viene la hora del piltre, duermo llano. Hago como un de aquello de meuca, que de día me ando y de noche me tiendo. La seda, ¿en qué se parece a un esmolete al que das una navaja? En que *te l'afina*. Hoy he hecho una conquista. ¿Que son paverías mías? Romances. Lo que hay es que tengo buena estampa y soy bien plantado, y más pieza que Argilés.

Día 25.—Es una mandanga eso de que no la habille de pañas. Si ahora yo tuviese un rinconcillo, una manzana para la sed, compraría termómetros y me haría la primera peseta. ¿Que no le ven el destornillador? Es que no tienen comerciabilidad como mengui. No ven que ahora están tan bajos y que es seguro que el verano subirán? Tengo una idea, aunque parece mentira. Ya os la diré si me huelga. (Ojo, censor: esta huelga no es de las otras.) Expresiones a Blajot y Carrasquito, los dos fenómenos de la Lliga.

♠♠♠

EL POBRE CARNESTOLTES

Suposem que van veure l'*amago* de rua que es va registrar els tres dies de Carnaval.

Quina tristesa i quin ensopiment! No vàrem poguer *menos* d'exclamar: Que és trista la vida alegre! —com va dir En Schopenhauer o «El Caballero Audaz», no ens en recordem, ni ganes.

De cotxes n'hi havia molt pocs i l'únic que estava en caràcter era el que conduïa els cossos mobilitzats de les nimfes *dinouenques*, amb un pet de mantons de Manila que ens robaven el cor. I no és que nosaltres volguem presumir de *castizos*, sinó que ens queia la baba al contemplar aquell bé de Déu o de Confuci de mantons, pensant en lo que ens en haurien donat d'empenyo.

Si no hi havia cotxes, en canvi el Passeig de Gràcia estava ple de bicicletes; *váyase lo uno por lo otro*; si moltes gotes fan un ciri, moltes bicicletes reunides fan fàstic, i mal de cap si toquen la bocina totes alhora.

A la tristesa del Carnestoltes va seguir la del Dimecres de Cendra, diada clàssica de l'enterro de la sardina.

Hi va haver pluja, cosa molt justificada, perquè la sardina i el mullader són amics inseparables.

I com a remato del Carnaval s'han donat unes quantes dotzenes de balls de pinyata i se n'anuncia algun de *mi-carême*. Celebrarem que aquests siguin divertits i exhuberants de papitisme i recomanem als llegidors que hi vagin per a oblidar les trifulgues dels temps actuals, doncs el cas és d'allò i riure, i lo demés són trons, i poseu-vos tranquils i feu-vos afeitar si no teniu una *Gilette* o una *gigolette* com deia un dependent del carrer del Call que havia sentit campanes (serien les de la Catedral) i volia parlar fi.

—Però, Marina: per què no t'hi vols casar amb en Rafel? Tant ignoscent que és!
—Perquè no vull que diguin que va fer com l'Utor, que va debutar amb la *Marina*.

LA TRADICIO PAPITESCA

La tasca que ve realitzant aquest benemèrit setmanari des de la seva fundació (4,000 anys abans de Jesucrist), és la propagació i divulgació del *papitisme*, sistema filosòfic quals origens daten de l'època primària. O, més ben dit : el *papitisme* ha existit sempre : surava a l'ambient, tal com l'electricitat roman a les capes atmosfèriques.

I com va ésser necessari que els grans físics Dufay, Faraday i... carai, esbrinessin el modo d'acumular-la i transformarla, ho va ésser també que vinguéssim nosaltres a realitzar l'humanitària tasca de recollir tot el *papitisme* que vagava dispers per aquest món de Déu i de la Grimègia, i acumular-lo, transformarlo i servir-lo setmanalment als nostres benvolguts llegidors amb una regularitat que per elles voldrien les companyies d'electricitat i gas que ens proveeixen (això és metàfora) de tan necessaris fluids.

El *papitisme* hauria d'ésser declarat servei públic, car si el gas, l'electricitat, l'aigua i el telèfon es serveixen per mitjà de fils i canonades, el *papitisme* fa trencar més fils i espatllar més canonades de les que hi ha per tota la xarxa soterrània de la ciutat.

Emperò, parlant de fils, se'ns ha trencat el nostre, és a dir, el de la nostra explicació.

Palesa prova de què el *papitisme* es trobava arreu, ho és el fet de què els poetes de tots gèneres, des dels bucòlics als francament barrilaires, s'hi troba el *papitisme* en major o menor quantitat, i àdhuc en els escolàstics i místics s'hi troba qualque guspira papitesca.

Intensificant nostra tasca, estem fent una revisió de valors poètics-papitescs i anirem oferint als nostres llegidors poesies dels més inspirats i seriosos poetes, en les que hi ha de *papitisme* una quantitat gens despreciable.

Començarem per l'immens Bartrina, per l'eximi poeta fill de Reus ; de Reus, que amb París i Londres són lo bo i millor del món i que ha donat a l'humanitat fills tan il-lustres com En Sol i Ortega, el pintor Fortuny i... el general Prim.

Les poesies que publiquem avui, i que el gran Bartrina escrigué en castellà, nosaltres les havem traduït, posant gran cura en què servessin tot l'esoterisme papitesc que els hi donà el seu autor.

A Judith :

Sens dubte perquè ets casada
que t'estimi et desagrada
i dius que m'has de donar
carbaça, per a provar
que ets dona la mar d'honrada.
Carbaça ja'n trobaràs
car tu ets molt llesta, Judith,
honor al teu nom faràs
i quan dormi tallaràs
el cap a el teu marit.

A Leopoldina

A un íntim amic meu, que és capità,
així li vaig parlar :—Mon cap no esbrina
el per què tan joliu leopoldina
tan rebregada i bruta pot estar.—
I em respongué força empipat :
—Per l'interès que't prens et remercio...
si bruta està la *prenda* que aprecio
és tan sols perquè jo estic refredat.
Vaig agafà un cop d'aire l'altra nit...
que suí em recomana el doctor Agell,
i jo per a seguir llur bon consell
amb la *Leopoldina* em fico al llit.

A Concòrdia

Un amic meu que és casat
de sa muller se n'oblida
i es passa tota la vida
de la *Concòrdia* al costat ;
que d'aquella és divorciat
molts ho creuen sapiguer ;
m'apar que no pot haver
entre ambdós casats discòrdia
doncs per *algo* hi ha *Concòrdia*
entre marit i muller.

A Prisca

Et dedico amorós cant
mes ignoro en absolut
¡oh Prisca, mitja virtut !
en quin dia *cau* ton sant.
Mes segons murmura En Trias,
el teu nom si es sembla amb tu
es pot dir que és ben segur
que deu *caure* tots els dias.
Tal com l'olimpíada grega
vostè Olímpia no serà
car aquella Olímpia *da*
mentre vostè, Olímpia, nega.
Ni sóc grec, ni estic per brocs
mes sens dubte jo voldria
practicar de nit i dia
amb vostè els *olímpics jocs*.

A Magina

Un amic meu s'imagina
al veure escrit el teu nom
que és en la dona *magina*
lo que's diu *magí* en el hom.
Això no's pot aplicar
a ne tu que et sento dir
que't costa l'*imaginar*
i t'és fàcil *concebir*.

A Berenguela

Per la mar blava i calmosa
navegant a tota vela
avança magestuosa
la fragata «Berenguela».
Mes si amb una roca topa
i son casc se li forada
per més que hi posin estopa
pot dar-se per naufragada.
Lliçó tan sàvia, tan grata,
no oblidis mai, doncs vritat
és que la més gran fragata
pot perdre's per un *forat*.

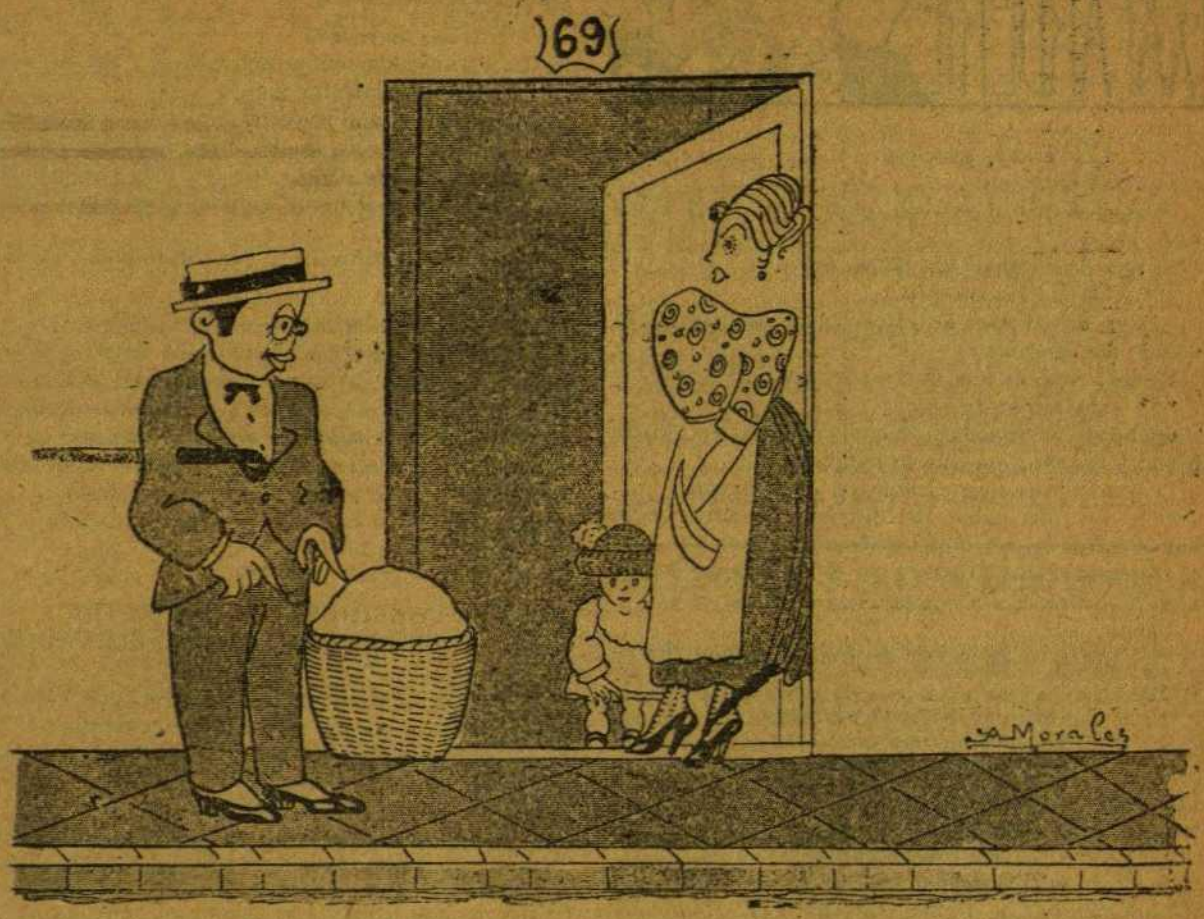

—De què fa la seva filla al teatre, senyora Mònica?
—Ajuda a pentinar les parts.

Comedies i comediants

TEATRE NOU. — **El camí del vici.** Comèdia en tres actes de Marsillach i Amichatis.

A nosaltres mai ens ha passat pel cap—i consti que ens hi han passat moltes coses estranyes,—fer d'unes sabates velles uncs de noves. Sobre tot no havent-n'hi necessitat.

Així mateix no ens sembla bé per a escriure una comèdia agafar-ne, per a escriure-la, una de vella. Lo que ja està fet no s'ha de tornar a fer, perquè Déu nos enguard d'un ja està fet.

L'Amichatis, que és un noi de talent, s'ha recordat de que el senyor Marsillach havia estrenat al Romea, anys ha, una comèdia que es titulava *Las dos sendas*. La comèdia del senyor Marsillach no va tenir èxit, o en va tenir tant poc, que si l'Amichatis no l'hagués desenterrat ningú se'n recordaria, però se'n ha recordat l'autor de *Una noia de l'Excelsior*. Tothom té una hora tonta en aquest món, i potser fins en l'altre.

El camí del vici—les sabates velles devingudes noves per art i gràcia de l'Amichatis,—és una comèdia que ha tingut molt èxit, però aquest èxit no pot satisfer a l'Amichatis, capaç de més altes empreses.

Un senyor, al sortir del Nou, deia:

—Això no és una comèdia, això és un míting!

I el míting sempre és de mal gust.

PUCK

♠♠♠

TENIA RAÓ

En Josepet, fill d'un fabricant de panyos anglesos, de Terrassa, anà un dia a Sabadell a veure a la xicota. Però s'escaigué l'anada en dia de molt vent, i una ventada poca-solta se li emportà el sombrero a penes el xicot havia baixat del tren.

Com anar a veure a la xicota sense res al cap? Impossible! Per això en Josepet feu cap a una sombreria de la Rambla aon s'emprobà un «hongo» que donava el cop.

—Les inicials de vostè?—preguntà el barretaire, un cop la compra feta.

—Jota, bé.

—Bé... de Barcelona, oi?

—No, senyor. Vinc de Terrassa.

*** Una errada graciosa.

Deia *El Diluvio*:

«Caballero. Se desea sólo para comer paja número 6, etc.»

Si que deurà anar tip, pobre senyor!

*** De *La Vanguardia*:

«Joven de 18 años se ofrece para limpieza... sabiendo dos lenguas.»

Renoi! Això és una novetat!

*** Un altre:

«Señoras aficionadas.—Caballero parisién, distinguido y discreto, enseña su lengua, etc.»

D'aquesta ensenyança aquí en diem barra.

*** En cert poble del districte de Santa Coloma hi havia un rètol que deia així:

«Aquesta és la dressera per a X. Al que llegeixi això li sortirà més a compte seguir la carretera.»

Veritat, oi?

*** Aquí va un verset de *Vida Catalana*. Preparin-se:

Angel de ma terra aimada,
reb amb tes ales obertes
a n'aquest volgut amic.

(Si voldrà que amb les ales l'abraci?)

Ell ha passat grosa lluita
en aqueixa terra llunya
descoberta per Colón.

(Quina facilitat en trobar consonant!)

Dona-li força salut
qu'ell guardarà amb gratitut
eix amor i eixa ventura...

(Quina ventura?)

Dona-li alegria al cor,
que t'ho pagarà amb amor,
amb amor d'esencia pura.

(Res d'imitacions.)

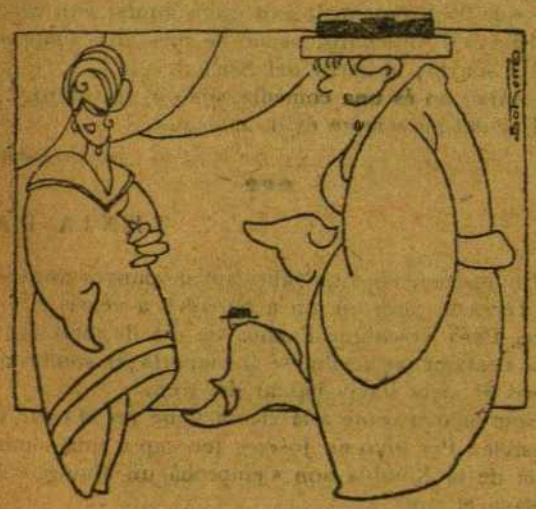

—I no et dones vergonya de veure't amb la Pura per la porta del darrera de sa casa?

—Veuràs, noia. Jo tot m'ho tiro al darrera.

*** D'un diari forà:

«La distinguida señora doña N. N., amante esposa de nuestro particular amigo

Se dice que el año próximo se pagará a 85 pesetas. el celoso contador de fondos municipales de esta ciudad don N. N. ha dado a luz con toda felicidad una robusta y hermosa niña, siguiendo en buen estado madre e hija.

Nuestra enhorabuena a los afortunados padres.»

Epic, oi?

*** De *La Publicidad*:

«El primer viaje del vapor «José Tayá» a la Habana.—La clase de tercera preferente, situada debajo la clase de primera, es perfectamente confortable, *con camas metálicas capaces para seis y ocho personas*, y con un espléndido comedor en el centro del buque, dando a la cubierta principal.»

Calents!

♠♠♠

CONSIDERACIONS D'ALTRI «SOBRES» UN TEMA LLEVADORIL

A França es parla molt d'un tema que veritablement no té res de nou: del art de fer criatures.

Als nostres veïns els ha agafat febre cunillera, i tot és parlar de la necessitat de em...pipar a les dones per a augmentar la població, etc., etc.

Fins s'han fundat «Lligues per a la repoblació». Quina presidencia es pert el nostre gran Pere Corominas!

Un diputat francès, M. Fougere, ha presentat a la Cambra una proposició de llei demanant que es catiguin les «maniobres intimes anticoncepcionals».

Això, en certs llocs, causarà profonda indignació, si bé és cert que la comprobació del delicte serà cosa ben difícil.

Un altre diputat, M. Guesde, no està per brocs i proposa el reconeixement del feminisme integral, tan integral com la nostra autonomia. Res: que demana lo següent:

«Totes les lleis, des de ara, es referiran al individu humà sense distinció de sexes...»

I diu *Le Rire*:

«Molt bé, però llavors, la pròxima llei militar deurà compendre homes i dones: caldrà suprimir els departaments de «senyores soles», i tot corrido conegut per empaita faldilles deurà portar un certificat sanitari com les meuques. Així els dos sexes seran perfectament iguals davant la llei... Mes, i davant la naturalesa?

»Aquesta, menys igualatària que M. Guesde, sotmet a les dones a lleis... molt especials.

»Ja cal que es procuri l'abolició de tals disposicinos (millor dit, de tals indisposicions) contràries als principis del feminisme integral.»

Com veuran, el tema es presta a xerramecar. Mes nosaltres no ens enredem. Això... les dones.

LA VIDA AUSTERA

Passà, com cada any, el burgit i la bullanga del Carnaval, no deixant darrera d'ell més que algun encostipat i algun atràs de vint durots, però ha restat, dintre la Quaresma, l'ornament coreogràfic del «Principal Palace», on segueixen els *dancings*, tarda i nit, donant-nos dissabte un ball de Pinyata que no hi havia més que demanar.

Mentre a la platea dança, amb una *souplesse* felina, el nostre elegant corrido en Monterito, i lluceixen ses gales aquelles xicotes que acrediten el bon gust i la competència d'en Fernando, es preparen *ches Seebold*—perquè li hem de dir sempre «Principal Palace»?—sensacionals aconteixements.

Una revista que diuen tindrà una presentació deslumbranta, el debut d'en Jonas—em jugo un peix que aquest home és el de l'ídem,—la *rentrée* d'aquella espiritual criatura que té un art i un decorat propis i que es nomena Terpsíchore, i l'actuació de la Lina Tyber, cantatriu belga, a la que coneguèrem fa tres anys al «Edén» i que deixà popular recort amb els seus cuplets *La dance de Budha* i *Allons faites-moi l'amour*!, cançons totes dues que deia amb molta justesa. En fi, que al Principal no s'adormen. Uva!

Al «Alcàzar» no s'ho prenen amb tant entusiasme renovador, perquè l'antiga «Unió» és el «Doré» de la vida austera. Allà, quan el públic agafa carinyo a una xicota, ja té el pà assegurat. Recordin la Leonor Esteve, la Sitalú i la xamosa Amparito Medina, per a no citar-ne d'altres, totes les quals han disfrutat en aquella sala d'unes temporades que per ells les voldrien els ministres dels nostres temps.

Avui, la favorescuda per la simpatia dels concurrents, es la Teresita Pons, aquella noia que es va enfadar una vegada amb nosaltres perquè vàrem dir que era de Rubí. Males volences, ja els ho direm! La Teresita, sigui de Rubí ó de Terrassa, que al cap d'avall tòtes dos poblacions son a peu de tramvia, és una criatura de molt bons portaments, estudia molt, i encara que fiada del carinyo que li tenen, exageri algún cop la nota en escena, nosaltres li perdonem i fins li agraïm, perquè sabem que ho fa per a tenir-nos contents. Que per molts anys duri, doncs, el rètol lluminós que brilla davant de cà la Brígida.

Al «Edén» tenen els Derkas, que semblen home i dona i no ho son; la «Violeta», que és capaça de fer-nos tornar *lilas*, si ella ho vol, i l'Olimpia d'Avigny, apellido aristo.

Aprofitin els pocs dies que resten per a anar a admirar a la troupe xina «See-Hee». Fan unes coses més difícils que desempenyar a gust de tothom el càrrec de ministre de Proveiments. També és cosa de sentir, de veure i de tocar, si això fos possible, a la Granadina, més maca que una nit de lluna amb mandolina i pierrot.

Ah! Al «Monte Carlo» no s'ha estrenat encara *El Paraiso de los solteros*. Això del capritxo de l'Alvarito Retana ens comença a escamar. Aquest capritxo no serà el de fer esperar tres mesos i pico a la Barcelona que treballa i surt les nits?

CORRESPONDENCIA

T. Ferré: Agraits i en espera de noves i grimegials sortides.—*R. May Kardem*: No và. Ja tenim qui en sap la prima.—*Penalti*: Và un xic arregladet.—*C. Rejón Tulipa*: S'aprofita. Què més vos?—*Socaulla*: No farem res, àra com ara. Ens en sobren.—*Pei i Pet*; Ens té molt sens cuidado. Ho té entès?—*Vivales*; No senyora.—*Cam-Quim*: Anirà un verset, però no li podem dir quàn.—*Purita*: Uh! I que 's tafanera, vosté! Això no ho diem ni que'ns pelin.—*P. P.*: No, senyor. Ja s'ha publicat.—*Analítico*: I ara, Pau! Amb quin cirí trencat ens surt, ara?—*Gomas L.*: Entesos. Passi per casa i el complaurem.—*T. B. O.*: No pas per ara, germa.—*Un de Lloret*: En eis temps que correm fa de bon aprofitar.—*Mecasum etc.*: Posi's tranquil, que'l secret no sortirà de la provincia.—*Sémines*: No senyor. Aquest cop l'ha pifiada.—*Nas d'Escundol*: Bè, això segons com s'ho miri.—*Leonor*: Ai, filla! Ho té molt pelut!—*P. L. T.*; Un fraré, dos frares, très frares! Això es molt vell... *La arcabota*: Robos. no!—*Vidal Sol i C.ª*: Una xafarderia anirà i res mes.—*Els del palco número 12*; I quina porqueria, «amigos!»—*Cacauets*: Anirà al arxidespiporrant Calendari.—*Solanos*: No. senyor.—*Pitus*: L'anyorem, eh? Què fem, parats?—*Ric Roc Ruc*: I un bè. I ara!

En queden un grapat. Un altre dia serà.

FÉLIX COSTA, IMPRESSOR; ASSALT, 45 — BARCELONA

El dissabte vinent sortirà

EL CALENDARI DEL PAPITU

Condensació de la grimegia integral
Antineuràstic garantit
Xistos de tota mena
Ninots a cabassos

VALDRÀ NO MES UNA PTA.

L'HUMOR ESTRANGER

—En matèria amorosa en saps més que la meva dona.
—Tots els teus amics diuen lo mateix.

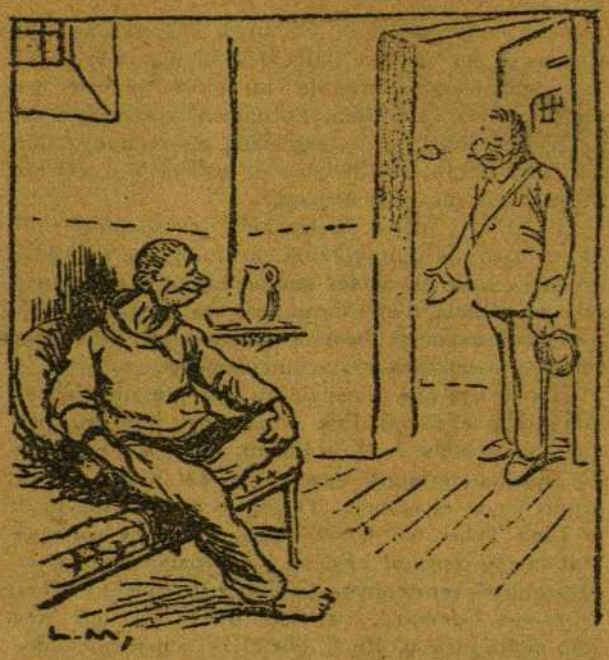

—Apa, que ja esteu lliure.
—Home, no empipi! Aon vol que trobi pis ara?

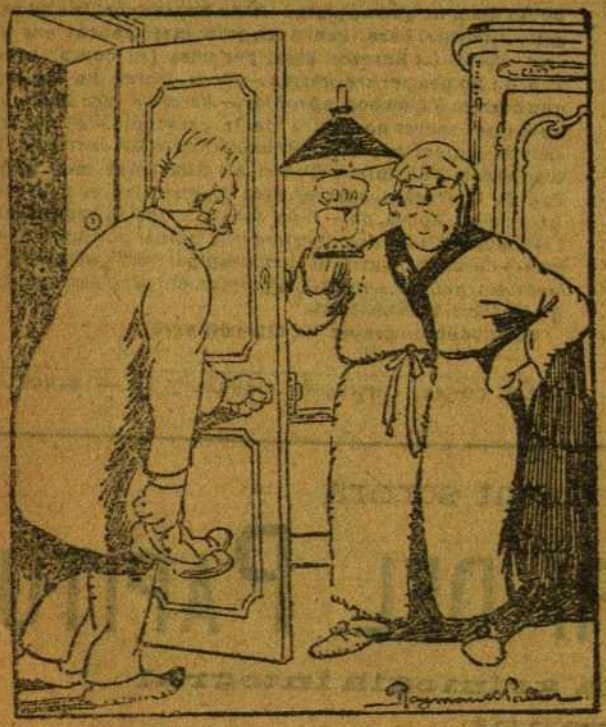

—Et juro que he fet bondat. Vine del cafè.
—Això ja ho veurem diutre una estoneta.

—Així m'agrada; que siguis discret i que no miris.

Tisana Puig
Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito urinario. Caja dos pesetas con detalladas instrucciones. VENTA: Doctor Ferrer.–Sagalá.–Farmacia de la Cruz.- Salus.- Viuda de Alsina.—Francisco Puig, etc.—Barcelona

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmandó a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

De venta: J. Viladot, Rambla Cataluña, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del Centro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos.

Temple del art i la bellesa

Eden Concert

Lloc de reunió de lo millor de cada casa.—Calefacció central garantida.—Riquesa, bon gust i bones formes.—Artistes de castell, consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb orquesta de izígans.

POSADA PRIM

Ronda de Sant Antoni, núm. 29

Magnífiques habitacions

Oberta tota la nit

Teléfon 1598 A

LADILLAS (CABRES)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMACIA PARADELL.-Comte Assalt, 28, Barcelona

UNA PESSETA.—Per correu 1'50 pessetes

¡OJO VIVO!

Los que seais **ROTOS**, podréis ir más trempados que un ginjol, si dejáis de rincón los aparatos de figuifiogui y os poneis el

Vendaje ELCA

Es poner aceite en una luz.

Calvet y Compañía — Jaime I, 14

SARNA (Ronya). — Sense dany la cura ràpidament l' **ANTISARNIC MARTI**

El més económic, segur e inofensiu.—3 pessetes, irasc

De venda en totes les farmacies i Parlament, 17.— Barcelona

BLENORRAGIA
(PURGACIONS)

Per croniques i rebeldes que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL Dr. SOIVRÉ

Es curará per si sol, sense la consulta ni guia del metge i ningú s'enterará de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convencers d'això

Venda a 4 pessetes caixa.—J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; J. Segalá, Rambla de les Flors, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7 i principals farmacies de Espanya, Portugal i Amériques.

SARNA (Ronya) **SULFURETO CABALLERO**

(PRODUCTE PATENTAT)

No té els inconvenients dels sulfuretes. En 10 minuts fa desaparéixer la SARNA. - Desconfieu de les imitacions

Comte Assalt, 88, BARCELONA, i Centres de específics

LES PURGACIONS recents es curen amb pocs dies, i les cròniques dades per incurables, no resisteixen a les

Especialitats PARADELL

30 ANYS D'EXITS HO ASSEGUREN

FARMACIA PARADELL. CARRER COMTE DE L'ASSALT, NÚM. 28. BARCELONA

LA CASITA BLANCA

Habitaciones amuebladas con gran confort

Higiene moderna — **Abierto día y noche**

Calle Bolivar

JARABE ANTIVENEREO

De éxito seguro para la curación completa de las enfermedades VENEREAS y SIFILITICAS. Nunca el venéreo y la sífilis llega a su mayor grado tomando tan admirable jarabe; que se vende a 4 pesetas frasco, en la

Farmacia Martínez San Rafael, 2, y Robador 14, bis **Barcelona**

FOLIES-BERGERE

El music-hall més important d'Espanya

la notable artista **La Granadina**

Gran éxit de i de la aplaudida troupe xina **Sec-Hoo**

—Desgraciada! I confesses que t'entens amb En Pasqual! I no em queda ni el recurs de dir que m'enganyes!